

как многовекторный процесс. При заметном снижении числа стран, выносящих смертные приговоры, количественные показатели этой практики за последние 15 лет фактически не изменились, а темпы снижения числа стран, проводящих казни, намного выше, чем интенсивность снижения количества казней [2, с. 74].

Мировое сообщество постепенно идет к отмене смертной казни, но это движение идет медленнее, чем этого можно было бы желать. Необходимо сконцентрировать основное направление усилий на «китайском направлении», при этом не снижая темпов в других регионах мира. Именно от этого в решающей мере будет зависеть эффективность мирового движения за отмену смертной казни как жестокого, бесчеловечного и унижающего достоинство наказания.

Список использованных источников

1. Квашиш В. Е. Смертная казнь. Мировые тенденции, проблемы и перспективы. — Москва: Юрайт, 2008. — 80 с.
2. Михлин А. С. Высшая мера наказания: История, современность, будущее. — Москва: Дело, 2000. — 176 с.
3. Смертные приговоры и казни / Amnesty International [Электронный ресурс] / London: Peter Benenson House, 2017. — Режим доступа к докладу // https://amnesty.org.ru/pdf/ДР_2016_report_ru.pdf.

Ключевые слова: смертная казнь; преступления; приговоры; настоящее время; регионы мира.

Научный руководитель: к.ю.н., доцент Попсуенко Л. А.

Лютова А. І., Невольчук Т. С.

студентки 5-го курсу факультету адвокатури
Національного університету «Одеська юридична академія»

РОЗВИТОК ІНСТИТУТІВ БАРИСТЕРІВ ТА СОЛІСІТОРІВ У КОНТЕКСТІ ЕВОЛЮЦІЇ СУДОВОГО ПРОЦЕСУ АНГЛІЇ

Полярність юридичної професії в Англії є унікальною моделлю побудови інституту адвокатури, яка практично не має аналогів в світі. Водночас, протягом століть розмежування компетенції між двома «полюсами» англійської юридичної еліти ставала наріжним каменем для побудови та розвитку англійської правової системи. Особливо складним питанням, яке доволі неоднозначно вирішено і сьогодні — є право безпосереднього звернення до баристера для надання ним правової допомоги та представництва у суді.

Дослідження історичного розвитку інституту адвокатури в зарубіжних країнах та вивчення можливості його застосування в Україні є вкрай важливим сьогодні, коли відбувається докорінна зміна та пошук оптимальної моделі функціонування вітчизняної адвокатури.

Саме тому, метою даної публікації є дослідженням окремих аспектів розмежування правничої компетенції солісіторів та баристерів на різних етапах становлення та розвитку англійського судового процесу.

Традиційно, баристер сприймається як правник, до компетенції якого входить представництво у суді, а солісітор як юрист, що займається складанням правових документів та консультуванням клієнтів. Крім того, існують й інші суміжні правові професії: *legal executives*, *legal conveyancers* [1, с.97]. Втім, протягом століть, їх функції зазнавали суттєвої трансформації.

Низка факторів була визначальною для досить важливого місця адвоката-солісітора у судовому процесу Англії нового часу. До винаходу спеціальної техніки, копіювання документів здійснювалося рукописним шляхом. Протягом століть в межах судової процедури застосовувалося все більше і більше письмових документів, при чому англійському праву того часу вже був відомий інститут відкриття матеріалів, згідно з якими сторони могли вимагати одна від одної розкриття документів, які перебувають у їх розпорядженні та мають відношення до справи, щоб інша сторона могла зробити відповідні копії. Втім, проблема полягала не лише в самому переписуванні документів. Складність процедури відкриття полягала скоріше у визначенні документів, що є необхідними для справи і які потрібно скопіювати, оскільки, копіювання усього масиву документів було б надто витратним.

Надати відповідні документи було обов'язком сторони, проте робити копії, за традицією, можна було не полишаючи її володіння. Саме з огляду на це, без послуг адвоката-солісітора обійтися було вельми складно. Розвивалася практика, коли клієнти здавали документи своїм адвокатам, які відвідували офіс один одного, та робили рукописні копії документів, попередньо визначивши, які саме документи мають значення для справи.

Таким чином, в Англії сформувався певний попит на правників, що не є баристерами, а мають на меті створити, так би мовити, усі умови для належного розгляду справи у суді. Фактично, розподіл юридичної професії на дві великі категорії був зумовлений характером функцій, що виконуються солісітором або баристером [2, с.83].

Інший аспект, який зумовив достатньо чіткий розподіл компетенції між солісіторами та баристерами є питання судового доказування. Історично англійські суди встановлювали досить жорсткі правила щодо допустимості доказів. Свідками у судах загального права не могли бути самі сторони, адже вважалося, що вони є зацікавленими у результатах вирішення справи, баристери не могли бути свідками у справах, у яких

вони виступають. Навіть якщо баристер став свідком, наприклад, дорожньо-транспортної пригоди, він не міг представляти у суді жодну із сторін даного юридичного конфлікту. На думку Джона Антелла, практикуючого баристера, це пов'язано із тим, що у своїй роботі баристер припускає, що сторони говорять правду, і коли він має власні уявлення про фактичні обставини справи і власну думку про них, він є упередженим, і вже не може вибудовувати стратегію захисту виключно на основі права [3]. Вельми небажаним було й спілкування з іншими свідками. Зважаючи на це, усі письмові свідчення від свідків та сторін процесу попередньо збиралися солісіторами, і навіть зустріч баристера із клієнтом до початку судового процесу була забороненою.

Наприкінці XIX – початку XX століття потреба в роботі, яку традиційно виконували солісітори поступово почала зникати., зокрема з'явилися нові можливості копіювання документів, а ріст грамотності призвів до того, що свідки могли самостійно викладати свої свідчення.

Втім, адвокати-солісітори все одно залишалися посередником між клієнтом та баристером та виконували всю організаційну роботу. При чому клієнт взагалі не міг виконувати будь-яку роботу самостійно. Пакет послуг, що надавався солісіторами, включав в себе юридичну консультацію, складання документів, надання письмових консультацій та визначення, чи має справа судову перспективу.

Відповідно до Закону про окружні суди 1846 року (County Courts Act 1846), баристер не повинен бути допущений до участі в будь-якому окружному суді, якщо йому не надасть відповідне доручення солісітор.

У 1999 році в Англії відбулася докорінна зміна системи цивільного процесу, відома як Реформи Вулфа. Її основною ідеєю стало створення такої моделі цивільного судочинства, яка дозволила б уникати тривалих судових розглядів та сприяти врегулюванню спору між сторонами [4, с.116]. В межах реформи, у судах з'явилися типові зразки документів, необхідні для ведення судової справи.

У 2002 році Колегія Баристерів (Bar Council) створила робочу групу, за результатами роботи якої склала доповідь, в якій наголосила на необхідності закріплення можливості прямого звернення до баристера, а також окреслила основні повноваження баристерів у цивільному судочинстві, серед яких: консультування клієнта, складання процесуальних документів, представлення його інтересів у суді. При чому, усю іншу роботу виконує або солісітор, або сам клієнт, якщо він не користується послугами солісітора.

У сучасній Англії, розмежування компетенції між юристом-солісітором та баристером загалом зберігає традиційні риси. Солісітори займаються здебільшого складанням контрактів суб'єктів господарювання, виступають консультантами юридичних осіб, ведуть судові справи у судах нижчих ланок, вирішують сімейні спори, питання спадкування.

Баристери пропонують спеціалізовані послуги з представництва інтересів фізичних та юридичних осіб у судах та, як правило, мають вузьку спеціалізацію.

Список використаних джерел

1. Іваницький С. Системи адвокатур країн світу: класифікація й типологія / С. Іваницький // Jurnalul juridic national: teorie si practica. – 2015. – № 10. – С. 95-98.
2. Святоцький О.Д. Адвокатура: історія і сучасність / О. Д. Святоцький, В. В. Медведчук. – Київ : Ін Юре, 1997. – 320 с.
3. John Antell. The History of Direct Access to Barristers // [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.johnantell.co.uk/the-history-of-direct-access-to-barristers>
4. Кулакова В.Ю. Цели гражданского судопроизводства в зарубежных странах: сравнительно-правовой аспект (на примере Англии, США, Франции и Германии) /В.Ю. Кулакова // Вестник университета им. О.Е. Кутафина (МГЮА). – 2015. – № 9.- С. 114-121.

Ключові слова: солісітор, баристери, представництва у суді, історичний розвиток, адвокатура, Англія.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Попсуєнко Л. О.

Максимчук Дина Дмитриевна

студентка 4-го курсу факультета гражданкой и хозяйственной юстиции
Национального университета «Одесская юридическая академия»

КРИТИКА ДОГМАТИЧЕСКОГО ОБРАЗА МЫШЛЕНИЯ В ФИЛОСОФИИ Ж. ДЕЛЕЗА

Если предположить, что человек от рождения обладает навыком мышления, философия становится лишней. Догматизм опирается на множество особенностей мышления, которые Ж.Делез называет «постулатами», восемь из которых он использует в качестве основания критики догматизма.

Первым постулатом является *добрая воля мыслителя и добрая воля мышления*, имеется в виду естественная способность мыслить и искать истину; вторым постулатом выступает *идеал обыденного сознания*, он представляет собой результат работы восприятия, памяти, воображения и мышления; третий постулат *образца или узнавания*, такое узнавание побуждает все способности сопоставлять одинаковые объекты, и вытекающую из этого способность распознавания несоответствия. Постулат *элемента или представления* занимает четвертое место и